

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: P. D.*, narozený X, bytem P., proti *žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí*, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, (dále jen **MPSV**), v řízení o žalobě ze dne 8.6.2015 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2015 č.j. MPSV-UM/6543/15/9S-PZK o *přeplatek na příspěvku na bydlení*,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 8.6.2015 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2015 č.j. MPSV-UM/6543/15/9S-PZK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni (dále jen **ÚP**) ze dne 30.3.2015, č.j. 110865/15/PM o vzniku přeplatku na dávce státní sociální podpory příspěvek na bydlení, přiznané žalobci, ve výši 2.527,-Kč a o jeho povinnosti nahradit uvedený přeplatek do dne 30.4.2015 na účet úřadu, který rozhodnutí vydal. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl, že na základě nájemní smlouvy ze dne 28.8.2014 se spolu s manželkou stali nájemci bytu, jehož vlastníkem a pronajímatelem je paní I. K. (dále též **majitelka, vlastník či pronajímatelka**). Žalobci byl přiznán příspěvek na bydlení, který mu byl následně odňat rozhodnutím ÚP ze dne 7.1.2015, č.j. 2534/15/PM, proti kterému podal odvolání, jež bylo rozhodnutím žalovaného č.j. MPSV-UM/1579/15/4S-PZK ze dne 19.2.2015 zamítnuto a v této věci byla žalobcem podána žaloba ze dne 27.2.2015, která je vedena u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 16 Ad 15/2015. Žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, když se domnívá, že k odnětí příspěvku na bydlení došlo z důvodu nesprávného výkladu § 7 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen **ZoSSP**), na základě něhož správní orgán do okruhu společně posuzovaných osob (dále jen **SPO**) zahrnul i vlastníka bytu. Nesouhlasil s tím, že žalovaný*

spojil evidenční trvalý pobyt pronajímatele na adrese objektu s daným bytem s tím, že se jedná o „skutečné místo trvalého pobytu“. Poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 4/02, které uvádí, že je rozdíl mezi evidenčním pobytem a skutečným bydlištěm, o kterém občan není povinen informovat orgány veřejné moci a na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) č.j. 6 Ads 1/2012-38, z něhož dovozuje, že pokud není materiální aspekt bydliště naplněn, je místo trvalého pobytu pouze záznamem v evidenci, který nemá vypovídající hodnotu a neodpovídá skutečnému bydlišti. Rozdíl pobytů si je dle něho vědom i žalovaný, když využívá formulář „Hlášení změn – adresy trvalého pobytu, skutečného pobytu a adresy pro doručování“. Dle žalobce je nutné trvalý pobyt považovat za pobyt evidenční a odkazuje i na znění § 10 zákona č. 133/2000 Sb., *o evidenci obyvatel a rodných čísel* (dále jen *zákon o evidenci*), když se domnívá, že podle tohoto ustanovení nemusí mít trvalý pobyt nutně materiální rozměr. Zákon dle něho nenahlíží dílčí část objektu, kde by se potenciálně mohl pobyt realizovat a dle žalobce po uzavření nájemní smlouvy neexistovaly ani předpoklady, pro to, aby se materiálně realizoval pobyt pronajímatele v bytě, když pronajímatel musí nájemcům umožnit jeho nerušené užívání. Dále sdělil, že neexistuje žádný zákonný způsob, jakým mohl prvoinstanční orgán dospět k závěru, že kontrolní činností úřadu práce bylo zjištěno, že v předmětném bytě, na který žalobce uplatnil žádost o příspěvek na bydlení ode dne 1.9.2014, má trvalé bydliště další SPO, paní K. Rozhodnutí ÚP č.j. 1383/15/PM o tom, že se k pronajímatelce nepřihlíží jako k osobě SPO, považuje žalobce za nicotné, když tato dle něho nebyla nikdy SPO. Nicotnost tohoto rozhodnutí namítal i ve své žalobě ze dne 27.2.2015, když žalovaný v rozhodnutí ze dne 19.2.2015 neshledal důvody pro prohlášení jeho nicotnosti. Žalobci rovněž není známo, dle jakého rozhodnutí byla do 30.11.2014 pronajímatelka SPO. Závěrem odkázal na svou žalobu ze dne 27.2.2015, v níž napadá rozhodnutí žalovaného č.j. MPSV-UM/1579/15/4S-PZK ze dne 19.2.2015, které považuje za nezákonné, jelikož je opřeno o absurdní výklad § 7 odst. 5 ZoSSP, který je přepjatě formalistický; společné posouzení nájemce a vlastníka odporuje dle žalobce i § 25 a 26 ZoSSP a výklad žalovaného by dal možnost i ke zneužití dávky při umělém navyšování SPO, tedy umělému navyšování nájmu. Žalobce navrhl, aby soud obě věci spojil, pokud to povede k rychlejšímu a hospodárnějšímu projednání věci a z důvodu, že majitelka bytu nebyla nikdy SPO, tedy napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného zjištění skutkového stavu věci, navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení žalovanému; výslovně souhlasil s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. (*K žalobě připojil i kopii napadeného rozhodnutí.*)

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 4.6.2015 žalovaný mimo jiné uvedl, že ÚP rozhodl podle § 62 ZoSSP o vzniku přeplatku na dávatce státní sociální podpory příspěvek na bydlení za září 2014 a o povinnosti účastníka řízení přeplatek ve výši 2.527,-Kč vrátit do dne 30.4.2015, když dle odůvodnění rozhodnutí ÚP konstatoval, že dne 19.11.2014 bylo kontrolní činností zjištěno, že v bytě č. 1 na adrese P., má trvalé bydliště i vlastník této nemovitosti paní I. K. Tuto skutečnost žalobce v žádosti o příspěvek na bydlení podané dne 3.9.2014 neuvedl. Dne 10.12.2014 podal žalobce žádost o vyloučení vlastníka nemovitosti paní K. ode dne 1.9.2014. Vzhledem k tomu, že paní K. byt neuvádá od 1.9.2014, bylo vydáno rozhodnutí o nepřihlížení k této osobě ode dne 1.12.2014. Po promítnutí této skutečnosti do žádosti o příspěvek na bydlení a přehodnocení nároku na již vyplacenou dávku za měsíc září 2014 vznikl výše uvedený přeplatek. Předmětem řízení je tedy vznik přeplatku a povinnost

žalobce vrátit částku neprávem přijatou na základě pravomocného a vykonatelného rozhodnutí úřadu práce č.j. 2534/15/PM ze dne 7.1.2015 o odejmutí příspěvku na bydlení. Odvolací orgán poznamenal, že rozhodnutím č.j. MPSV-UM/1579/15/4S-PZK ze dne 19.2.2015 bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno právě toto rozhodnutí ÚP ze dne 7.1.2015. Pokud bylo v určité věci již vydáno pravomocné správní rozhodnutí, je dle ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., **správní řád**, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **s.ř.**) obecně závazné nejen pro účastníky řízení, ale rovněž pro všechny správní orgány. ÚP se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se žádostí odvolatele o přerušení řízení podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) s.ř. a neshledal pro něj důvody. Žalovaný po přezkoumání rozhodnutí konstatoval, že ÚP v souladu s platným právním předpisem rozhodl o vzniku přeplatku na dávce státní sociální podpory příspěvek na bydlení a o povinnosti odvolatele přeplatek ve výši 2.527,-Kč vrátit. Žalovaný přezkoumal správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání a dospěl k závěru, že rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy, proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

*Žalovaný ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě dne 14.8.2015 výslovně souhlasil s tím, aby o žalobním návrhu bylo rozhodnuto bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) a závěrem navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. Popsal průběh správního řízení a mimo jiné uvedl, že okruh SPO je stanoven přímo v § 7 ZoSSP a správní rozhodnutí se o něm nevzdává. Jde-li o příspěvek na bydlení, v případech, kdy některá ze společně posuzovaných osob nejméně po dobu tří měsíců prokazatelně byt neužívá, úřad práce rozhoduje a vydává správní rozhodnutí, proti kterému lze podat v zákonem stanovené lhůtě odvolání. Žalobce se proti rozhodnutí úřadu práce č. j. 1383/15/PM ze dne 6.1.2015 vzdal práva podat odvolání. Dále odkázal na své vyjádření k žalobě vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 16 Ad 15/2015, kde mimo jiné uvedl, že okruh SPO pro účely příspěvku na bydlení je definován jiným způsobem, a to tak, že za rodinu se považují všechny osoby, které jsou v téže bytě hlášeny k trvalému pobytu, a to bez ohledu na to, zda spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby, či nikoliv. Zákonodárce upravil okruh SPO pro účely příspěvku na bydlení speciálně a je postaven na formálním kritériu trvalého pobytu osoby v bytě, v němž má trvalý pobyt. Žalovaný v rozhodnutí uvedl skutkový stav, který byl zjištěn, zhodnotil důkazy, na jejichž podkladě dovodil své závěry, uvedl podklady pro jeho vydání a výklad právních předpisů a postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti k naplnění zásady materiální pravdy. Rozhodnutí žalovaného je v souladu s hmotným i procesním právem a správní řízení netrpí vadami, pro které bylo nutno toto rozhodnutí zrušit.*

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci, bylo zjištěno, že tvrzení žalovaného odpovídají skutečnostem dle listin založených ve spisu, zejména, že dne 5.3.2015 bylo ÚP vydáno oznámení o zahájení řízení o přeplatku za období 9/2014 ve výši 2.527,-Kč, protože v žádosti o příspěvek na bydlení od 1.9.2014 nebyly doloženy příjmy vlastníka nemovitosti za 2. a 3. čtvrtletí 2014 a písemný souhlas se vstupem do dat. Podáním ze dne 13.3.2015 se k zahájení řízení vyjádřil žalobce, který považoval žádost o doložení příjmů vlastníka bytu za absurdní. Rozhodnutím ÚP ze dne 30.3.2015, č.j. 110865/15/PM bylo rozhodnuto o vzniku přeplatku na dávce státní sociální podpory příspěvek na bydlení, přiznané žalobci, ve výši 2.527,-Kč a o jeho povinnosti nahradit uvedený přeplatek do dne

30.4.2015 na účet úřadu, který rozhodnutí vydal. V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že žalobce nesplnil zákonnou oznamovací povinnost, když v žádosti o příspěvek na bydlení neuvedl, že v bytě má trvalé bydliště i jeho vlastník a tím zavinil, že mu dávka byla vyplacena neprávem. Správní orgán konstatoval, že podání správní žaloby nepovažuje pro rozhodnutí o přeplatku za předběžnou otázku. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání ze dne 13.4.2015, v němž namítl nesprávný výklad zákonných ustanovení a zejména skutečnost, že nemohl způsobit přeplatek dávky nedoložením příjmu pronajímatele, když toho nelze považovat za SPO. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 5.6.2015.

Žalobce ve vyjádření ze dne 28.8.2015 opětovně uvedl, že předmětný byt není trvalým pobytem pronajímatelky dle zákona o evidenci, jelikož místem trvalého pobytu je adresa objektu, nikoliv jeho dílčí části, čemuž odpovídá záznam v registru obyvatel a údaj o místu trvalého pobytu, který se ohlašuje při změně místa trvalého pobytu (*doložil vzor přihlašovacího lístku k trvalému pobytu*). Žalobce zopakoval své argumenty k absenci materiálního aspektu trvalého pobytu pronajímatelky a upozornil, že žalovaný se výkladem pojmu trvalého pobytu odchýlil od definice ze zákona o evidenci. Poukázal i na judikaturu NSS (6 Ads 98/2008-53), dle které u SPO existuje předpoklad, že se podílí na úhradě nákladů spojených s bydlením a v případě pronajímatele pak nelze ani teoreticky předpokládat, že by se podílel na úhradě nákladů v jím pronajímaném bytě. Dále odkázal na judikaturu Ústavního soudu, dle níž není funkcí práva materiálního státu legitimizovat nerozumné a nespravedlivé důsledky mechanické aplikace kodifikovaného práva.

Žalovaný v podání ze dne 2.10.2015 sdělil, že žalobce byl vyzván, aby průkazným způsobem doložil, že vlastník byt fakticky neužívá, přičemž z předložených dokumentů vyplynulo, že pronajímatelka fakticky byt neužívá od 1.12.2014. Další součinnost ze strany žalobce poskytnuta nebyla, čímž vznikl přeplatek na vyplacené dávce příspěvek na bydlení. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

V dalším vyjádření dne 19.10.2015 žalobce sdělil, že žalovaný vzal za prokázané, že pronajímatelka bytu je v předmětné nemovitosti nahlášena k trvalému pobytu, proto bylo nutné ji považovat za SPO v rámci žádosti žalobce o dávku příspěvek na bydlení. Pokud žalovaný „předmětnou nemovitostí“, myslí objekt X, pak všech několik desítek osob, které jsou zde přihlášeny k trvalému pobytu, musel považovat za SPO, což se zjevně nestalo. Pokud „předmětnou nemovitostí“ myslel přímo byt, pak jeho postup nemá oporu v zákoně o evidenci obyvatel. Institut evidence obyvatel je založen na přihlášení se „na adresu objektu“, nikoliv na „adresu objektu s vymezením konkrétní uživatelské části objektu“. Žalovaný nahradil nedostatek právního podkladu svou volnou úvahou. Ve svém rozhodnutí o odejmutí dávky příspěvek na bydlení ze dne 19. 2. 2015, uvádí, že se při svém rozhodování o okruhu SPO vycházel z nájemní smlouvy, ta však zakládá takový právní stav, který vylučuje pobyt pronajímatele v předmětném bytě. Žalovaný však svou úvahou dospěl k závěru, že nájemní smlouva je dokumentem, který prokazuje přihlášení pronajímatele k trvalému pobytu v předmětném bytě. Pokud tedy žalovaný mnohdy navozuje dojem, že čistě „mechanicky“ (z registru obyvatel) zjistil, že pronajímatel má pobyt v předmětném bytě, pak neuvádí pravdu a současně si protiřečí, když ve svém rozhodnutí uvedl, že zvažoval další relevantní skutečnosti (nájemní smlouvu). Tvrzení žalovaného, že pronajímatelka fakticky neužívá byt ode dne 1.

12. 2014 je zcela iracionální, neboť bylo prokázáno, že pronajímatelka byt neužívá od 29. 8. 2014, tj. od uzavření nájemní smlouvy. Je však faktem, že z hlediska aplikace § 7 odst. 6 ZoSSP se k SPO nepřihlíží až po uplynutí 3 měsíců od doby, kdy SPO přestala fakticky byt užívat, žalobce však tvrdí, že pronajímatel vůbec není SPO, jelikož není hlášen k trvalému pobytu v předmětném bytě, přičemž opačný závěr vede v kontextu právní úpravy příspěvku na bydlení k absurdním důsledkům.

Žalovaný poté dne 11.11.2015 setrval na svém názoru a svých vyjádřeních.

Žalobce ve vyjádření ze dne 24.11.2015 odkázal na své žaloby ve věci sp.zn. 16 Ad 15/2015 a 16 Ad 64/2015 a na zaslání vyjádření a repliky; zopakoval své námitky a sdělil, že obě jeho žaloby jsou dle něho důvodné.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech státní sociální podpory rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 39 odst. 1 s.ř.s. samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání. Žalobce ve své žalobě ze dne 8.6.2015 navrhl, aby soud spojil tuto jeho žalobu ke společnému projednání s jeho žalobou ze dne 27.2.2015, vedenou pod sp.zn. 16Ad 15/2015. Vzhledem k tomu, že mezi podáním obou žalob byl časový odstup delší než tři měsíce a v první z nich již byly učiněny úkony soudu i účastníků, soud se rozhodl obě věci projednat samostatně.

Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (4.6.2015), a přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu). Soud ve věci rozhodl dle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, když s tímto postupem žalobce i žalovaný výslovně souhlasili.

Podmínky vzniku nároku na příspěvek na bydlení jsou upraveny v § 24 odst. 1 ZoSSP (mimo jiné je zde řečeno, že *nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu*). V zákoně je taktéž upraveno, kdo je pro účely tohoto zákona považován za rodinu (§ 7 odst. 1 a 5 ZoSSP) a podmínky, kdy se k některým SPO při posouzení nároku na příspěvek na bydlení a jeho výši nepřihlíží (§ 7 odst. 6 ZoSSP)

Podle § 73 odst. 2 s.ř. věty první pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány; ustanovení § 76 odst. 3 věty poslední tím není dotčeno.

Dle § 62 odst. 1 věty první ZoSSP příjemce dávky, který nesplnil některou jemu uloženou povinnost nebo přijal dávku nebo její část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší částce, než náležela, nebo jinak způsobil, že dávka byla vyplacena neprávem nebo v nesprávné výši, je povinen částky neprávem přijaté vrátit; to neplatí, jde-li o přeplatek na rodičovském příspěvku.

Podle § 10 odst. 1 zákona o evidenci **místem trvalého pobytu se rozumí adresa pobytu občana v České republice, která je vedena v základním registru obyvatel ve formě referenční vazby (kódu adresního místa) na referenční údaj o adrese v základním registru územní identifikace, adres a nemovitostí, kterou si občan zvolí zpravidla v místě, kde má rodinu, rodiče, byt nebo zaměstnání. Občan může mít jen jedno místo trvalého pobytu, a to v objektu, který je podle zvláštního právního předpisu označen číslem popisným nebo evidenčním, popřípadě orientačním číslem a který je určen pro bydlení, ubytování nebo individuální rekreaci (dále jen „objekt“). V případech stanovených tímto zákonem může být místem trvalého pobytu sídlo ohlašovny.**

Soud na základě žaloby přezkoumával, zda je žalobce povinen vrátit přeplatek na dávce příspěvek na bydlení, vyplacené mu za září 2014. Po zhodnocení věci dospěl soud k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2015 není důvodná.

Z úřední činnosti je soudu známo, že ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 16Ad 15/2015 byl dne 30.3.2016 vydán rozsudek č.j. 16Ad 15/2015-58, kterým byla žaloba žalobce ze dne 27.2.2015 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.2.2015, č.j. MPSV-UM/1579/15/4S-PZK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni (dále jen **ÚP**) ze dne 7.1.2015, č.j. 2534/15/PM o odejmutí příspěvku na bydlení ode dne 1.10.2014 zamítnuta. (Žalobce podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost.) V odůvodnění rozsudku ze dne 30.3.2016 soud mimo jiné uvedl, že institut okruhu společně posuzovaných osob, který slouží k určení rozhodného příjmu pro účely stanovení nároku na dávky státní sociální podpory, je zároveň i nutnou součástí výkladu pojmu rodina. ZoSSP pak upravuje definici tohoto pojmu jednak v rovině obecné, a jednak v rovině zvláštní, v níž stanoví výjimku pro účely příspěvku na bydlení. Okruh SPO pro účely příspěvku na bydlení je definován jiným způsobem, a to tak, že za rodinu se považují všechny osoby, které jsou v témže bytě hlášeny k trvalému pobytu, a to bez ohledu na to, zda spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby, či nikoliv. Zákonodárce upravil okruh SPO pro účely příspěvku na bydlení speciálně a je postaven na formálním kritériu trvalého pobytu osoby v bytě, v němž má trvalý pobyt.

Pokud se tedy žalobce dovolává toho, že pronajímatelka, nepatřila nikdy do okruhu SPO, pak s tímto soud nesouhlasí, když se touto otázkou podrobně zabýval již ve svém rozsudku č.j. 16Ad 15/2015-58 ze dne 30.3.2016, na který pro stručnost odkazuje, jelikož je znám i účastníkům tohoto řízení, a k dalším námitkám žalobce vzneseným v rámci tohoto řízení soud uvádí, že argumentace žalobce materiálním aspektem trvalého bydliště pronajímatelky v předmětném bytě je zcela lichá, když i dle judikatury NSS se v případě dávky příspěvku na bydlení vychází čistě z formálního pojetí trvalého bydliště (rozsudek NSS ze dne 2.12.2009, č.j. 4 Ads 96/2009-93). Při určování trvalého bydliště pronajímatelky

správní orgán využil informace z registru obyvatel a také z nájemní smlouvy. Soud se v tomto směru přiklání k názoru žalovaného, že tímto bylo prokázáno trvalé bydliště pronajímatelky ve vztahu k posuzování nároku na příspěvek na bydlení, neboť z registru obyvatel byla zjištěna adresa trvalého pobytu pronajímatelky v objektu (*dle zákona o evidenci*) a na základě nájemní smlouvy byl prokázán i právní vztah ke konkrétní bytové jednotce, a to její vlastnictví. Argumentace žalobce, že na základě ustanovení o trvalém pobytu dle zákona o evidenci by musel žalovaný jako SPO posuzovat všechny osoby, které mají v domě hlášen trvalý pobyt, není správná, neboť ZoSSP nehovoří pouze o místě trvalého pobytu, ale o bytě, kde je osoba hlášena k trvalému pobytu, a pokud nelze tento byt určit pouze dle registrace v centrální evidenci, logicky musí nastoupit další podklad prokazující spojení osoby s konkrétním bytem, ať již z titulu vlastnictví či práva užívání (*nájemní smlouva, darovací smlouva, výpis z katastru nemovitostí, usnesení z dědického řízení, aj.*). Pokud tedy pronajímatelka je vlastníkem předmětného bytu, aniž by kdokoli v řízení namítl, že současně vlastní další bytovou jednotku na stejné adrese, kde má dle registru i hlášený trvalý pobyt, lze najisto postavit, že tato měla v rozhodné době v bytě minimálně formální trvalý pobyt. Právě z důvodu, že nárok na příspěvek na bydlení nelze vázat pouze na trvalé bydliště v objektu, tedy místo trvalého pobytu dle § 10 zákona o evidenci, zákonodárce rozšířil podmínku pro vznik nároku na trvalé bydliště v bytě. Pokud by správní orgán určoval trvalý pobyt pouze dle zákona o evidenci, pak by došlo k situaci, kterou nastínil i žalobce, tedy, že by mezi SPO patřily všechny osoby z celého objektu, aniž by měly vztah ke stejné bytové jednotce. Ovšem právě proto vycházel správní orgán i z nájemní smlouvy, z níž měl jasně prokázané, že žalobce žije v bytě, který vlastní pronajímatelka, tedy se jedná o shodnou bytovou jednotku a jeden okruh SPO.

Soud má tedy za prokázané, že pronajímatelka bytu patřila v rozhodném období mezi SPO a jak i sám žalobce uvedl ve svém vyjádření podle § 7 odst. 6 ZoSSP se k SPO nepřihlíží až po uplynutí 3 měsíců od doby, kdy přestala fakticky byt užívat. Žádný z účastníků pak nepopírá, že pronajímatelka přestala byt fakticky užívat dnem vzniku nájmu žalobci a jeho manželce, tedy shora uvedená tříměsíční lhůta skončila dne 30.11.2014. Okruh SPO je dán ze zákona, tedy se o něm nevydává žádné speciální rozhodnutí a údaj, do kdy byla pronajímatelka SPO, vyplývá z rozhodnutí úřadu práce č.j. 1383/15/PM ze dne 6.1.2015, jímž bylo rozhodnuto, že se od 1.12.2014 k pronajímatelce jako k SPO ohledně nároku na příspěvek na bydlení nepřihlíží. K namítané nicotnosti tohoto rozhodnutí se soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 30.3.2016, když uznal, že se s touto námitkou správní orgán řádně vypořádal v písemném sdělení č.j. MPSV-UM/1580/15/4S-PZK ze dne 19.2.2015. Soud se také kloní k názoru žalovaného, že pokud by žalobce s rozhodnutím nesouhlasil, mohl proti němu podat opravný prostředek, nikoliv se vzdát práva na odvolání.

Vzhledem k tomu, že k odnětí příspěvku na bydlení žalobci došlo po právu a o tom bylo vydáno pravomocné rozhodnutí správního orgánu, postupoval pak ÚP zcela dle zákona, když následně rozhodl o povinnosti žalobce vrátit dávku, která mu byla vyplacena neprávem (§ 73 odst. 2 s.ř., § 62 odst. 1 ZoSPP). Žalobce ve chvíli, kdy podal žádost o příspěvek na bydlení nemusel mít přesnou znalost zákona, tedy nemusel vědět, že dle něho i pronajímatelka, která má v bytě trvalý pobyt patří do okruhu SPO z titulu trvalého pobytu, tedy mu nelze vyčítat, že tuto skutečnost neoznámil ihned ve své žádosti, ovšem ve chvíli, kdy

proběhlo šetření správního orgánu a žalobci byla situace vysvětlena a byl vyzván, aby doložil potřebné materiály, tento již nespolupracoval, doklady (*příjmy vlastníka nemovitosti za 2. a 3. čtvrtletí 2014 a písemný souhlas se vstupem do dat*) nedoložil a po celou dobu setrval na svém přesvědčení, že pronajímatel nemůže být SPO s nájemci bytu. Tímto jednáním způsobil, že ÚP nemohl řádně přezkoumat nárok na dávku a určit její správnou výši, tedy sám zavinil, že mu nárok na příspěvek na bydlení za rozhodné období nevznikl, respektive od září 2014 zanikl.

Na základě zjištěného je soud přesvědčen, že správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonnou úpravou, když po vydání rozhodnutí o odnětí příspěvku na bydlení žalobci z důvodu, že v bytě, v němž má žalobce s jeho manželkou sjednaný nájem, má trvalý pobyt i majitelka bytu, tedy je nutné ji zahrnout mezi SPO při žádosti o příspěvek na bydlení, rozhodl i o vrácení přeplatku za měsíc září 2014, neboť v tomto měsíci na něj žalobce neměl nárok.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*). *Soud napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2015 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*; žalovaný se vypořádal dostatečným způsobem s námitkami uplatněnými proti rozhodnutí ze dne 30.3.2015, napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, bylo přezkoumatelné, srozumitelné a soud neshledal žádnou vadu, pro niž by mohl napadené rozhodnutí zrušit.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. května 2016

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně